

VALAC, DAC, ROMÂN – MARILE ETNONIME ALE ACELUIAȘI NEAM

De peste 150 de ani dicționarele limbii sanscrite și ulterior cele de mitologie generală spun lumii întregi că, pentru înțelepciunea lor, valahii au fost sacralizați ca zeități colectivă, denumită Valak-Hilyah în Rig-Veda. Cu toate acestea continuă în mod absurd să se afirme că etnonimul „valac” ne-ar fost atribuit de către slavii veniți, abia prin secolele VI-IX, pentru a continua în spațiul carpato-danubiano-pontic lecțiile de vorbire întrerupte în anul 271 d.Chr. odată cu izgonirea romanilor numită politicoș retragerea aureliană. Prea a trecut, însă, mult timp de la punerea în circulație a acestei explicații lipsită de orice temei, pentru a nu respinge ca detestabilă starea de suficiență arogantă a specialiștilor în filologie, care rămân datori adevărului științific, dar și banului public.

În ciuda semnalelor primite din partea autodidacților, uneori și sub formă de petiții, domniile lor refuză în mod sistematic să ia în considerare evidențe ca cele referitoare la existența zeităților Valak-Hilyah și Dakṣa atestate cu aproape 4000 de ani în urmă în Rig-Veda. Prea ne este specific tandemul etnonimic „valac-dac” pentru a ignora în continuare faptul că alături de zeitatea Valac-Hilyah se află la mare preț în mitologia vedică zeul Dakṣa considerat zeu creator, „strămoșul primordial al tuturor ființelor lumii”, cum găsim înscris la V. Kernbach.

Cu o aceeași nepăsare reprobabilă au trecut lingviștii, și filologii noștrii în general, peste faptul că celebrul tandem „valac-dac” se regăsește nu numai în universul mitic, ci și între cuvintele de uz comun ale limbii sanscrite: „valaka” având înțelesul de procesiune, iar „dakṣa” pe cel de sărbătoare a solstițiului de iarnă. Atunci când este adjectiv „dakṣa” mai are și înțelesul de capabil, de priceput. Există și cuvântul „dikṣa” care definește totalitatea pregătirilor pentru un act religios și cu toate acestea sutele de cuvinte comune limbii române și limbii sanscrite, printre care și cele de mai sus, n-au făcut obiectul cuvenitelor cercetări, în ciuda faptului că, începând cu anul 1909 (sic), lucrări meritorii ale unor autodidacți cu privire la acest fond româno-sanscrit au solicitat frecvent studierea și includerea lui în istoria oficială a limbii române.

Pentru vechimea etnonimului Valac chiar și numai în zona limbilor romanice s-a trecut și se trece cu o aceeași neglijență condamabilă peste faptul că Theodor Mommsen arată explicit în *Istoria Romană* (Vol I, pag. 35-36) că în Lațiu există munții Volsgi și că a existat o populație volscă și inscripții ale volscilor. Jalnic este faptul că nu se face nici-o referire la istoria Romei Antice a lui Neibuhr Berthold-Georg pe baza căreia diplomatul francez Félix Colson reafirmă că latinii au vorbit un dialect valahic.

Revenind la problema în sine a etnonimelor valac și dac, definitiv este faptul că alături de teonimele Valak-Hilyah și Dakṣa, cuvintele sanscrite de uz comun: „valaka, dakṣa și dikṣa” au de asemenea semnificație sacră, ceea ce pune în evidență statutul sacru acordat vlahilor din Dacia, precum și prestigioasa lor anterioritate în raport cu perioada apariției primelor scrieri vedice, cum este Rig-Veda datând din prima jumătate a mileniului doi înainte de Cristos.

Ca mărturie eternă a prestigiului de care au avut parte, vlahii au fost și sunt înscriși în toate Cărțile Sacre ale omenirii, iar Valahia, ca vatră sacră a omenirii, este simbolizată de cel mai înalt munte al lumii, considerat acoperișul ei, denumit Himalaia, care este un alt mod de a transcrie cuvântul Valah, știut fiind faptul că atât în limba sanscrită cât și în limba română trecerea V→M este frecventă. Pe temeiul acestei transformări, V→M, Himalaia prespune la origine forma Hivalaia ca anagramă pentru Valahia. Venerând peste timp aceeași vatră primordială a religiilor, Eddele germanice denumesc prin substantivul propriu Himli, care este o altă variantă a cuvântului Himalaia, nu numai palatul ceresc construit pe muntele cu același nume, ci și lumea regenerată care va fi condusă din acest palat. Nu mai puțin important este faptul că în limba franceză paradisul este asociat aceluiași spațiu valahic denumit, însă, Pays de Cocagne, adică Țara Kogaionului, cu mențiunea că în limba sanscrită cuvântul „gagana” înseamnă cer sau atmosferă. De aici și concluzia că dincolo de orice speculație de tip ezoteric, memoria colectivă păstrează, prin memoria nemuritoare a cuvintelor, amintirea faptului că Valahia Dacică reprezenta Paradisul pentru toată omenirea de la Est la Vest și că valaho-daci, numiți și pelasgi, erau considerați neam divin pentru fervoarea religioasă cu care și-au asumat rolul de

misionari civilizatori în numele Dumnezeului Dumnezeilor lumii. Această concluzie este confirmată și de cercetările Institutului American pentru Drapelele Lumii pe baza cărora Whitney Smith a arătat în tratatul său de vexologie, din anul 1975, că sub semnul Dragonului Dacic s-a făcut istoria lumii din Persia până în Bretania timp de 2500 de ani. Or, așa după cum am arătat în repetate rânduri, Dragonul Dacic este hieroglifă pentru numele lui Dumnezeu, care se citește la fel ca și tetragrama sacră.

Dar, așa după cum rezultă și din tabelul de mai jos, înrudirea mitică a teonimelor stabilită de mitologi este dublată de evidentele înrudiri lingvistice ale teonimelor, de unde și reciproca conform căreia înrudirile lingvistice ale teonimelor presupun înrudiri ale conținutului lor mitico-religios.

<i>Valac-hilya</i>	<i>Βουρχο-λαχας</i>	<i>Varg-ulfr</i>
<i>Vălco-lac</i>	<i>Βουρ-βούλαχας</i>	<i>Gar-walf</i>
<i>Vărco-lac</i>	<i>Βουρ-δουλαχας</i>	<i>Brugo-lague</i>
<i>Vârco-lac</i>	<i>Βουρ-χαλαχας</i>	<i>Were-wulf</i>
<i>Vrka-lanka</i>	<i>Βουρ-θαλαχας</i>	<i>Beer-wolf</i>
<i>Volco-dlac</i>		<i>Woer-ulf</i>
<i>Vluco-dlac</i>		<i>Woer-hoeg</i>
<i>Vuko-dlac</i>	<i>Λύκο-υργος</i>	<i>Beo-wulf</i>
<i>Vur-volac</i>	<i>Ἡρακ-λης</i>	
<i>Vur-dalac</i>		<i>Wulp-hila</i>
<i>Wilko-lak</i>	<i>Lup-ercus</i>	<i>vlăho-vnic</i>
<i>Fârku-ljak</i>	<i>Versi-pellis</i>	<i>vrăho-vnic</i>
<i>Baba Hârca</i>	<i>Herc-ules</i>	<i>vârho-vnic</i>
<i>Valac-Valac</i>	<i>Βουρχ-βούλαχας</i>	<i>Varg-walf</i>

V A L A H – V A L A H

Prin compararea teonimelor grupate pe cele trei tipuri de limbi rezultă că sintagma teonimică arhetipală este **Valac-Valac**, de la care pornind s-au format toate teonimele incluse în tabel, dar și altele în care litera V a fost înlocuită prin litera M.

Dintre cele câteva exemple, care ilustrează în tabel și trecerea de tip V→D, se remarcă variantele Vur-Volac și Vur-Dalac, care indică faptul că arhetipalul cuvânt

Valac a dobândit în timp și forma Dalac sau Dlac, care a pierdut apoi litera „l” pentru a trece în forma Dac. De aici și tandemul celor două etnonime echivalente *Valac-Dac* specific pentru locuitorii din Valahia Intracarpatică.

Pentru vlahii din sudul Dunării cuvântul Vlac a urmat succesiunea de transformări Vlac→Dlac→Trac, iar pentru cei ajunși în Mesopotamia cuvântul Dlac este citit în sens invers pentru a genera cuvântul Caldei numiți și Haldei în Cartea proorocului Daniel. Ei sunt cei care au răspuns împăratului în limba aramaică. Asociat rădăcinii teonimice „Dlac”, cuvântul „haldeu” există și în limba română conservat numai în limbajul călugărilor daci, care după încreștinare continuă să-l atribuie uneori până astăzi preoților de mir.

Spre deosebire de plăsmuirile admise până acum fără probe, aceste explicări ale etnonimelor „valac” și „dac” bazate pe atestări de mare prestigiu ne conferă nouă, celor care viețuim de la Facerea Lumii pe pământul Daciei, **statutul de entitate sacră etalon**, atât pentru civilizațiile din Orient, cât și pentru cele din Occident, care împreună ne-au considerat în mod explicit Axis Mundi.

REGALIANUL DE ARGINT
(258 - 268 D. H.)

Poate că în spiritul acestei sacralități primordiale trebuie căutată și originea reală a etnonimului „român” având în vedere că deducerea lui din „romanus” ar presupune un fapt istoric fără precedent în spațiul cucerit de Imperiul Roman, cu atât mai greu de acceptat cu cât începând cu Maximus Thrax în anul 235 și până la Focas (602-610) împărații au fost de origine illiro-tracă și mereu în dezacord cu Senatul de la Roma. Dacă vom mai avea în vedere și marea revoltă a vlaho-tracilor declanșată în anul 257 de Ingenuus, dar continuată pe ambele maluri ale Dunării de Regalian (258-268) din vița lui Decebal, care ajunge conducătorul marelui regat independent dintre Corint și Vistula, Moravia și Nipru cu capitala la Sarmisegetuza, unde a și bătut monedă proprie, nu mai rămâne nimic din presupusa tendință a vlaho-dacilor de a renunța la propriul lor etnonim preamărit în toată lumea, pentru a-l adopta pe cel de „romanus”. Ca profesor de istorie națională, Mihail Kogălniceanu chiar a arătat în plină campanie latinistă că „*romano-mania de la Romulus (753 î.Chr.) până la*

Romulus Augustulus (476 d.Chr.) în loc să susțină cauza românească atrage asupra noastră râsul străinilor".

Pentru înțelegerea corectă a etonimului român, de o importanță covârșitoare este faptul că în limitele fostului regat a lui Regalian, vlahii ca vorbitori ai limbii române, cu dialectele ei, au fost până la sfârșitul secolului XIX populația dominantă sub aspect demografic, economic, dar mai ales spiritual și cu toate fracturile provocate de istoria ulterioară încă mai jalonează spațiul fostului lor regat sub forma unor insule alcătuite din străvechi comunități compacte de români situate până la mari distanțe dincolo de granițele actuale ale României.

Pe acest fundal istorico-geografic, total incompatibil cu asumarea la nivel de masă a lui „romanus”, atunci când Roma nici nu mai era o glorie, lingviștii ar trebui să reevalueze semnificația faptului că pentru etnonimul „român” au supraviețuit și forme rotacizate, nu numai în dialectul istro-român despre care se spune că ar fi rotacizat cuvintele de origine latină, ci chiar în limba albaneză care prin marea ei vechime a conservat în fondul traco-illir și cuvântul „rrëmër”, sinonim pentru cuvântul „vlac” cu conotația sa de oier, iar astăzi de om de la oi și fără școală. Or, referitor la formele rotacizate există un larg consens între lingviști (Émile Benveniste, *Origines de la formation des noms en indo-européen*, Paris, 1962, p. 3-22) conform căruia tipul nominal în *r/n* este considerat cel mai arhaic vestigiu pentru străvechea flexiune indo-europeană. De aici și concluzia, surprinzătoare doar la prima vedere, că etnonimul „român” provine, prin însăși formele sale rotacizate „rrëmër” sau „rumăr”, din fondul prelatin asociat fiind celor mai arhaice flexiuni ale fondului indo-european. În consecință, originea cuvântului român nu mai poate fi explicată pe baza bănuitul „romanus” asociat distrugerii și jefuirii timp de 165 de ani a cel mult o cincime din teritoriul Daciei, ci făcând apel la cuvinte mult mai vechi atestate în fondul indo-european.

Pentru a ne îndrepta spre acest străvechi fond indo-european vom arăta că un foarte mare număr de autori antici (Homer, Herodot, Eniu, Amian, Quintilian, Plaut, Cato, Polibiu, Cicero, Ovidiu etc) și unii autori din prima parte a evului mediu (Isidor de Sevilla, Papa Nicolae I, Suidas etc) ne-au considerat barbarofoni, adică vorbitori de

limbă numită barbară, cu mențiunea că tot barbare erau considerate și teritoriile din jumătatea sudică a continentului european alcătuind astăzi zona limbilor romanice.

Dar prin recuperarea denumirii de „barbare” pentru dialectele vorbite în zona numită azi a limbilor romanice, devin definatorii faptul că ritualul Fraților Arvali consacrat zeului Mars pentru rodnicia ogoarelor era numit Ambarvalia (vezi *Dicționarul de mitologie generală* al lui Victor Kernbach), ceea ce arată că denumirea de „barbar” a fost la origini asociată unui concept liturgic (Ambarvalia = Ambarbaria), dar și faptul că denumirea sacră de *Arvali* este desprinsă chiar din numele sacru al ritualului: *Amb-Arvali-a*. În mod similar numele de „rumăr” se regăsește în cuvântul „B-arbar”, unde segmentul „arbar” a suferit trecerea B→M, adică „armar” rostit uneori în albaneză „rrëmër”, ca și în istro-română „rumăr”, iar în daco-română „rumân” sau „român” prin trecerea lui *r*→*n*. Conform aceleași treceri *r*→*n*, în limba armână forma „armar” a luat forma „armân”.

Foarte ușor se poate constata, însă, că cele două variante „Ambarvalia” și „Barbar” provin și ele de la aceeași sintagmă teonimică arhetipală Valac-Valac atunci când este abreviată Val-Val, de unde și Bar-Val din Ambarvalia, dar și Bar-Bar pentru sonorizarea ambilor termeni ai sintagmei. Ca o altă dovadă că această explicație a cuvântului „Arvali” care pornește de la sintagma teonimică arhetipală *Valac-Valac* și implicit de la fundamentele sacre ale etosului românesc este corectă, s-a păstrat în cântecele Fraților Arvali, prin uz religios antic, cuvântul românesc „berbece” (berbecez în loc de verveces), dar și cuvântul românesc „descântec” (descidentes devenit ulterior carmen dicentes).

Tot pe seama abrevierii Val-Val devenită Var-Dal, prin trecerea V→D ilustrată în tabel, se explică originea sacră a străvechiului cuvânt dacic Vardal, devenit Ardal sau Ardeal prin pierderea (afereza) lui V inițial.

Pentru moment renunțăm la celelalte conexiuni care toate pun în valoare importanța imensă a sintagmei teonimice arhetipale *Valac-Valac*, pentru a sublinia, încă odată, că pe seama ei au apărut în diferite zone etnonimele „Valac, Trac, Dac, Rumân” perfect interșanjabile prin una și aceeași origine sacră și că limba română ca limbă Bar-Bară vorbită de purtătorii acestor etnonime este limbă liturgică, dar și

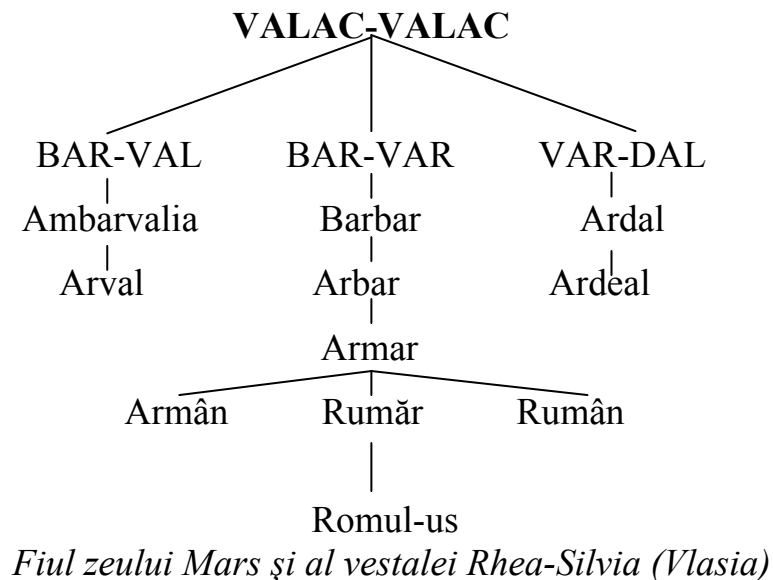
matricea reală a tuturor limbilor romanice. Dacă vom mai constata că Svenska se mai poate scrie (s)Velska, că Vlah se mai poate scrie Helv sau Horv, iar Vlas se mai poate scrie Welsh, dar și Slav atunci vom înțelege că importanța vlahilor în istoria omenirii și a limbii române pe care o vorbesc de la Facerea Lumii este mult mai mare, așa cum au reușit să lase mărturie înaintașii, care stăpâni pe știința originilor, au transformat oronimul Himalaia (Hivalaia = Valahia) sau oronimul mitic Himli în simboluri ale Valahiei.

George Liviu Teleoacă

14.02.2010 08.07.2009

S I N O P S I S

Schemă pentru a urmări grafic demonstrația din text

|